

ת"ד 4005/08/19 - מדינת ישראל נגד אייל יהודה כליל החורש

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים
ת"ד 4005-08-19 מדינת ישראל נ' כליל החורש

בפני
בעניין: כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אייל יהודה כליל החורש

הנאשם

גזר דין

העבירה, הסדר הטיעון והעבר

הנאשם הורשע בהתאם להודאתו במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן המייחס לו עבירות של פניית פרסה בניגוד לסעיף 44(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א-1961 (להלן: "**פקודת התעבורה**") והתנהגות הגורמת נזק בניגוד לתקנה 21(ב)(2) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 בצירוף סעיף 38 לפקודת התעבורה.

על-פי עובדות כתב האישום המתוקן ביום 20.6.2018 נהג הנאשם ברכב פרטי מ.ר. 64-706-69 (להלן: "**הרכב**") ברחוב החרושת בירושלים לכיוון כיכר האומן כאשר באותה העת נסע בכיוון הנגדי רוכב אופנוע מ.ר. 401-31-243 (להלן: "**האופנוע**"). במקום שאינו ידוע במדויק למאשימה, על רחוב החרושת החל הנאשם לבצע פניית פרסה כששדה הראייה שלו פרוס למרחק של 120 מטרים מבלי לתת זכות קדימה לאופנוע הבא מולו והתנגש בו. כתוצאה מההתנגשות נפגע רוכב האופנוע (להלן: "**הנפגע**"), נגרמה לו חבלה של ממש בכך ששבר את צלעות 2-7, סקאפולה וקלאביקולה בצד שמאל של גופו והוא אושפז למשך 7 ימים. כמו כן, ניזוקו הרכב והאופנוע.

במסגרת הסדר הטיעון הסכימו הצדדים כי סעיף 1 בהוראות החקיקה בכתב האישום, המייחס לנאשם עבירה של נהיגה בקלות ראש בניגוד לסעיף 62(2) לפקודת התעבורה, יימחק ויתר הסעיפים יותרו על כנם. עוד הוסכם כי לאחר הודאת הנאשם בעובדות כתב האישום המתוקן המאשימה תגביל עצמה ל-4 חודשי פסילה בפועל, ההגנה תהיה חופשית בטיעוניה והצדדים יעתרו לפסילה על תנאי והתחייבות.

הנאשם יליד 1982 הוציא רישיון נהיגה בשנת 2000 וצבר לחובתו 3 עבירות תעבורה, שהתיישנו.

טיעוני המאשימה לעונש

המאשימה טענה, כי מתחם הענישה נע בין 4 חודשי פסילה ועד 12 חודשים ובקשה למקם את עונשו של הנאשם

בתחתית המתחם ולהשית עליו פסילה של 4 חודשים, פסילה על תנאי והתחייבות זאת נוכח הודאתו ולקיחת האחריות המיידית.

לטענת המאשימה הערך החברתי שנפגע ממעשי הנאשם הינו שמירה על שלמות הגוף ובטחון המשתמשים בדרך. המאשימה בקשה לקחת בחשבון את הנזק שנגרם לרוכב האופנוע ואת העובדה כי במרחק קצר ממקום התאונה ישנו כיכר.

טיעוני הנאשם לעונש

ב"כ הנאשם ביקש להסתפק בפסילה על תנאי וחתימה על התחייבות ולחילופין ביקש לסווג את עונש הפסילה במידה ותושת על הנאשם ולהתיר לו לנהוג ברכב משטרתי מבצעי, שכן הוא נחוץ לעבודתו במשטרת ישראל.

לטענתו, אחריותו של הנאשם לתאונה היא קטנה חרף הנזק המשמעותי שנגרם ממנה כיון שהנאשם לא ביצע פניית פרסה במקום אסור.

לטענת ב"כ הנאשם העבירות בהן הורשע התיישנו ואין לקחת אותן בחשבון לעניין קביעת העונש.

ב"כ הנאשם הפנה למספר פסקי דין על מנת לבסס את טענותיו וטען כי פסיקה אליה הפנתה המאשימה עוסקת בעבירות רשלנות חמורות הרבה יותר מהעבירות המיוחסות לנאשם.

חומרת העבירה ומתחם הענישה

גרימת חבלה של ממש עקב תאונת דרכים הינה עבירה חמורה, שבגינה קבע המחוקק כי בנוסף לכל עונש תוטל פסילה שלא תפחת מ- 3 חודשים.

בהתאם לתיקון 113 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") הכלל המנחה הינו שמירת ההלימה בין חומרת המעשה וגובה העונש, תוך התחשבות בערכים החברתיים שנפגעו מביצוען של העבירות ובמידת הפגיעה בהם. בקביעת מתחם הענישה ההולם יש להתחשב לא רק בסוג העבירות ובמדיניות הענישה הנוהגת בהם אלא גם בנסיבות ביצוען ובמידת האשם של הנאשם בהתאם לנסיבותיו של כל מקרה ומקרה (ע"פ 1127/13 **עמאואל גברזני נ' מדינת ישראל** מיום 15.1.2014).

הערך החברתי המוגן שנפגע כתוצאה מהעבירות בהן הורשע הנאשם הוא הגנה על שלמות הגוף והנפש של משתמשי הדרך. בנהיגתו לא נתן הנאשם תשומת לב מספיקה למצב התנועה בכביש ולתנאי הדרך ובכך העמיד את ציבור משתמשי הדרך בסכנה שהתממשה וגרמה לתאונת דרכים בה נפגע אדם.

ברע"פ 2564/12 **יחיאל קרני נ' מדינת ישראל** מיום עמד בית המשפט העליון על חשיבות ענישה מרתיעה בתאונות דרכים בהן נגרמות חבלות ופציעות חמורות:

"תאונות דרכים גובות קורבנות בגוף ובנפש מדי יום, וחלקה של מערכת המשפט לא יפקד מן המערכה נגד תאונות הדרכים (ראו: ע"פ 2247/10 ימיני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 12.1.2011); ע"פ 5167/05 מג'דוב נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 10.10.2005)). לענישה הולמת תפקיד חשוב לא רק במקרים בהם גורמות תאונות הדרכים לקורבנות בנפש, אלא אף עמוד 2

במקרים בהן נגרמות חבלות ופציעות, ובפרט כאשר חבלות ופציעות אלו חמורות הן".

בקביעת מתחם הענישה ההולם במקרה שבפניי ישנם שני קריטריונים עיקריים אותם יש לבחון. הראשון, מסוכנות הנאשם הנלמדת ממידת הרשלנות שלו בתאונה ועברו התעבורתי. הקריטריון השני הוא הפגיעה באינטרס הציבורי ושמירה על שלום הציבור הנגזרת מחומרת הפגיעה שנגרמה לנפגעים בתאונה.

מידת הרשלנות והמסוכנות של הנאשם

במסגרת הסדר הטיעון הורשע הנאשם בעבירות של פניית פרסה והתנהגות הגורמת נזק ללא נהיגה בקלות ראש אותה ייחסו לו במקור.

תאונת הדרכים התרחשה לאחר שהנאשם ביצע פניית פרסה, במקום בו מותר לבצע פנייה זו, מבלי שנתן תשומת לב מספיקה לדרך ולמצב התנועה בה.

הנאשם כשל בנהיגתו בכך שלא הבחין באופנוע המגיע ממולו בנתיב הנגדי ולא נתן לו את זכות הקדימה על אף שדה הראיה הפתוח למרחק של 120 מטר. יחד עם זאת לא התלוותה לעבירה זו עבירות נוספות כגון פניה במקום אסור ונהיגה במהירות בלתי סבירה. בנסיבות אלה גם המאשימה סברה בסופו של דבר כי אין ליחס לנאשם נהיגה בקלות ראש.

לפיכך, אני קובעת כי מידת רשלנותו של הנאשם במקרה דנן ובנסיבותיו הינה ברף הנמוך- בינוני.

מסוכנותו של הנאשם נלמדת ממידת רשלנותו ומעברו התעבורתי.

לנאשם שהינו בעל רישיון משנת 2000 עבר תעבורתי מקל ואין לחובתו הרשעה בגרימת תאונת דרכים. בנוסף, הונח בפניי מכתב ממפקדו של הנאשם בו ציין כי הנאשם הינו נהג זהיר וכי המקרה בגינו הורשע אינו מאפיין את אישיותו ותפקודו. משכך ולנוכח רשלנותו שאינה ברף הגבוה אלא ברף , אני סבורה כי מסוכנותו של הנאשם כלפי משתמשי הדרך אינה גבוהה.

הפגיעה באינטרס הציבורי ושמירה על שלום הציבור

נוסף למידת רשלנותו ומסוכנותו של הנאשם יש להביא בחשבון גם את הפגיעה באינטרס הציבורי והשמירה על שלום הציבור שגרמו תוצאותיה של התאונה ומחומרת הפגיעה לנפגעים בתאונה. תוצאותיה של התאונה אינן קלות. כתוצאה מהתנגשותו של רכב הנאשם באופנוע נגרמו לנפגע שברים בצלעות והוא נזקק לאשפוז למשך 7 ימים.

תוצאותיה של תאונת הדרכים, לרבות פגיעתו של נחבל בתאונה מהוות שיקול נכבד בקביעת הענישה. יחד עם זאת יודגש כי שיקול זה אינו עומד לבדו והוא חלק ממכלול של שיקולים וגורמים נוספים שעל בית המשפט לשקול בעת גזירת דינו של הנאשם.

מדיניות הענישה הנהוגה במקרים דומים

בעפ"ת 24307-07-13 ח'ליל נ' **מדינת ישראל** מיום 29.10.2013 , אליו הפנתה ב"כ המאשימה, נדחה ערעורו של הנאשם על הכרעת הדין וחומרת העונש. הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של סטייה מנתיב נסיעה, נהיגה

רשלנית, והתנהגות הגורמת נזק לרכוש וחבלה לגוף בכך שסטה לנתיב הימני בנתיב נסיעתו חסם את דרכו של רוכב אופנוע והתנגש בו כאשר כתוצאה מהתאונה נחבל רוכב האופנוע חבלה של ממש. על הנאשם הוטלו עליו 3 חודשי פסילה בפועל, 3 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים וקנס בסך 1,800 ₪.

בפ"ת 6058-09-13 **קמחי נ' מדינת ישראל** מיום 16.4.2014 נדחה ערעורו של הנאשם על הערכת הדין וחומרת העונש. הנאשם הורשע, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות של סטייה מנתיב נסיעה, נהיגה רשלנית והתנהגות שגרמה נזק לרכוש וחבלה של ממש לגוף בכך שסטה עם רכבו לנתיב הנגדי, חסרם את דרכו של הרכב שהגיע ממולו וגם להתנגשות בין כלי הרכב. על הנאשם הוטלו 4 חודשי פסילה, 3 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים וקנס בסך 2,500 ₪.

בפ"ד 3081-08-15 **מדינת ישראל נ' זהר ברדוגו** מיום 2.4.2017 הורשעה הנאשמת, בהתאם להודאתה, בעבירות של התנהגות הגורמת נזק, נהיגה בקלות ראש, גרימת חבלה של ממש ואי מתן זכות קדימה בפנייה שמאלה בכך שבעת שפנתה שמאלה בצומת התנגשה באופנוע שהגיע בנתיב הנגדי זאת מבלי שנתנה לו זכות קדימה ורוכב האופנוע נחבל ואושפז למשך 3 שבועות ולאחר שעבר ניתוח קשה. הנאשמת, בת 23 שנים, לקחה אחריות על התאונה ובעניינה הוגש תסקיר חיובי הממליץ על הטלת צו שירות לתועלת הציבור וצו מבחן. על הנאשמת הוטלו 10 חודשי פסילה, פסילה על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים, 90 שעות לתועלת הציבור, צו מבחן למשך שנה, קנס בסך 1,000 ₪ וחתימה על התחייבות בסך 5,000 ₪. ערעור המאשימה על העונש נדחה בכפוף להגדלת היקף השעות לתועלת הציבור ל-120 שעות.

מהמקובץ עולה, כי מתחם הענישה בתאונת דרכים בה הורשע נאשם בגרימת חבלה של ממש נע בין פסילה של 3 חודשים ברף התחתון כשהרשלנות נמוכה והפגיעה אינה קשה ועד לפסילה ממושכת של מספר שנים ויכול לכלול גם עונש של מאסר על תנאי או מאסר בפועל של מספר חודשים לריצוי בעבודות שירות או מאחורי סורג וברח ברף העליון כאשר הרשלנות גבוהה והפגיעות חמורות וכאשר נלוות גם עבירות נוספות.

לא נעלמה מעיני העובדה כי בחלק מפסקי הדין יוחסו לנאשמים עבירות של נהיגה רשלנית, בקלות ראש או בחוסר זהירות. יחד עם זאת, הרף התחתון של המתחם אינו נתון לשינוי בשל עונש המינימום שקבע המחוקק לצד תאונת דרכים בה נחבל אדם חבלה של ממש.

מהפסיקה אליה הפנו הצדדים ניתן ללמוד על הענישה הנוהגת בעבירות בהן הורשע הנאשם באופן חלקי בלבד. חלק מפסקי הדין אליה הפנתה ב"כ המאשימה מייחסים לנאשמים רף רשלנות שאינו נמוך, למשל בביצוע פרסה במקום אסור, ביצוע פרסה שלא בכיוון החצים המסומנים בכביש, נהיגה במהירות שלא תאמה את תנאי הדרך או פסיקה בה המדובר בנאשם בעל עבר תעבורתי מכביד. חלק מפסקי הדין אליהם הפנה ב"כ הנאשם כוללים נסיבות אישיות חריגות ביותר של הנאשמים, ללא חבלות של ממש וחבלות שנגרמו לנאשמים בלבד (תאונה עצמית) ומשכך גם היא אינה תואמת את נסיבות המקרה שבפניי.

סטייה ממתחם הענישה

בסעיף 38 (3) לפקודת התעבורה נקבע עונש פסילת מינימום למשך 3 חודשים, בין היתר, במקרה בו הורשע נאשם בעבירת תעבורה או עבירה אחרת הנובעת מנהיגת רכב שגרמה לתאונת דרכים בה נחבל אדם חבלה של ממש. בסעיף 38 לפקודת התעבורה קבע המחוקק אפשרות לחרוג מעונש המינימום בנסיבות מיוחדות שיפרטו ולהורות על פסילה לתקופה קצרה יותר.

על אותן נסיבות מיוחדות עמד בית המשפט המחוזי בעפ"ת 38509-10-19 **מדינת ישראל נ' בדראן בשיר** מיום 5.11.2019:

"לביהמ"ש הגוזר את העונש שיקול דעת רחב בעריכת האיזון הראוי והנכון בעיניו בין רכיבי העונש השונים, אך סמכות זו לא יכולה לבטל את מצוות המחוקק. עונש המינימום הינו נקודת המוצא ורק בהתקיימות נסיבות מיוחדות אותן יפרש ביהמ"ש בהחלטתו, ניתן לשקול הקלה בעונש הפסילה בפועל. רק בהתקיימות אותן נסיבות ניתן לסטות, כך הורה לנו המחוקק - ומהוראה זו לא ניתן להתעלם.... בפני הנאשם הטוען להקלה בעונש המינימום מוצבת, כפי שנקבע, משוכה גבוהה שעליו לעבור תחילה. אם עלה בידיו והוא שכנע כי קיימת הצדקה של ממש לסטייה זו, אזי ביהמ"ש כן רשאי לקבל את עמדתו. החמרה ברכיב אחר, לכשעצמה, לא מצדיקה את הסטייה מעונש המינימום ואין היא נסיבה מיוחדת".

וכן, בע"פ 2699/08 **מדינת ישראל נ' מיכאל לוי** מיום 20.5.2009 נקבע:

"לשון סעיף 39א לפקודת התעבורה מלמד, כי אותן נסיבות חריגות, המאפשרות סטייה לקולא מפסילת המינימום, חייבות להיות מיוחדות במינן. אין המדובר, כשם שהובהר בפסיקה, בנסיבות אישיות "רגילות", כגון: ריכוז האלכוהול בדמו של הנאשם עלה במעט על זה הקבוע בחוק כדבר עבירה; בדיקת המאפיינים לא הייתה כושלת לחלוטין; פרנסתו של הנאשם תלויה ברישיון הנהיגה שלו; עברו התעבורתי של הנאשם נקי או שאינו מכביד; המדובר בנאשם צעיר או לחילופין מבוגר; הנאשם סועד את בני משפחתו; הנאשם תורם לחברה בפעילויות התנדבותיות ואחרות וכיו"ב פרמטרים, הנלקחים ברגיל בחשבון, בשקילת עונשו של נאשם בפלילים, ואפשר שאף ישמשו את בית המשפט בגזירת עונש פסילה, העולה על הרף המינימאלי הקבוע בחוק, אך אינם מהווים טעמים מיוחדים דיים להפחתה מעונש הפסילה המינימאלי החקוק (ע"פ 30523/06 (י-ם) מדינת ישראל נ' נשפיץ, תק-מח 2007(1) 9209)".

לא נעלמו מעיני טענותיי של ב"כ הנאשם לפיהן נהיגתו של הנאשם נחוצה לתפקידו כשוטר במשטרת ישראל וכן המכתב מטעם מפקדו של הנאשם המעיד על כך. יחד עם זאת, איני סבורה כי נסיבות אלה הינן נסיבות מיוחדות וחריגות שיצדיקו התערבות בעונש פסילת המינימום וסטייה ממנו.

כך בעפ"ת 786-08-18 **נסאר נ' מדינת ישראל** מיום 29.10.2018 נקבע:

"בהתאם לגישה הרווחת בפסיקה נסיבות מקלות, כמו חרטה, היעדר עבר פלילי ותעבורתי, הרעה במצב האישי והכלכלי בעקבות התאונה ונסיבות אישיות אחרות, ככלל אין לראות בהן כנסיבות מיוחדות שיצדיקו סטייה מפסילת המינימום (עפ"ת 46198-03-18 אבו כליב נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פס' 14 בחו"ד השופטת חן-ברק והאסמכתאות שם (31.5.18)... בענייננו, כל אשר נטען והודגש הוא נסיבותיו האישיות של המערער - נסיבות שאינן חריגות כלל וכלל, ואין בהן די כדי להצדיק התערבות בעונש הפסילה בפועל".

מיקום העונש במתחם הענישה

מצאתי למקם את הנאשם ברף הנמוך של מתחם הענישה. מדובר בנאשם בן 37 ומשמש כשומר במשטרת ישראל בעל עבר תעבורתי מקל. ממכתב ממפקדו של הנאשם עולה כי הנאשם שומר מצטיין שתרומתו משמעותית מאוד וכי קיים צורך לשמור על נייכותו העצמאית במהלך שעות העבודה לשם ביצוע משימותיו והגעתו לפעילות מתוכננת בהן אין תחבורה.

במקרה דנן, אני סבורה כי האיזון הנכון בין האינטרס הציבורי לאינטרס הנאשם אינו בהטלת בפסילה ארוכה ומשמעותית אלא בענישה שתגלם מחד גיסא את תוצאותיה של התאונה ומאידך גיסא את מידת רשלנותו של הנאשם בקרות התאונה ואת נסיבותיו האישיות.

בשל היעדר מסוכנותו הממשית של הנאשם בכביש ומידת רשלנותו הנמוכה-בינונית במקרה דנן, סבורה אני כי העונש הראוי, בין השאר, הינו פסילה שלא תעלה על פסילת המינימום לצד הטלת עונשים נלווים.

חרף מידת הרשלנות ומסוכנותו של הנאשם שאינה גבוהה, סוג החבלות שנגרמו לנפגע להן גרם הנאשם במעשיו וחומרתן אינם מאפשרים ענישה קלה כענישה לה עותרת ההגנה והחובה היא להחמיר ביחס לחלק ממרכיבי הענישה על מנת להגשים את עקרון ההלימה הקבוע בחוק.

הבאתי בחשבון את הצורך שהעלה ב"כ הנאשם ברישיון נהיגה של הנאשם כדי לאפשר את תפקודו בעבודתו המבצעית במשטרת ישראל. יחד עם זאת, אין בצורך זה בכדי להימנע מהטלת פסילה בנסיבות המקרה דנן ונוכח קיומם של פתרונות אחרים להתיידות.

לחומרה התחשבותי בחומרת העבירות, את הסיכון העולה מהן ואת תוצאותיה של התאונה לרבות פגיעותיו של הנפגע.

לקולה התחשבותי בכך שהנאשם הודה במיוחס לו וחסך זמן שיפוטי, את תיקון כתב האישום ומחיקת העבירה של קלות ראש, עברו התעבורתי המקל את נסיבותיו האישיות.

סיווג הפסילה לפי דרגות רישיון הנהיגה

סעיף 36א לפקודת התעבורה מורה כי פסילה או פסילה על תנאי המושתת על נאשם תוטל באשר לנהיגה ברכב מכל סוג שהוא. בסיפא הסעיף הותר המחוקק אפשרות להורות כי הפסילה לא תחול לגבי נהיגת רכב מסוים, או לגבי סוג מסוים של רכב זאת בנסיבות מיוחדות שיפורטו.

בע"פ 1688/07 **מדינת ישראל נ' אלעוברה** מיום 17.7.2007 עמד בית המשפט העליון על השיקולים לסווג עונש פסילת רישיון הנהיגה כדלקמן:

"בתי המשפט מחויבים ומצווים להתריע ולהרתיע באמירה ברורה מפני החומרה והסכנה המופלגת הכרוכה בנהיגה, תוך התרשלות רבתי וממחיר הדמים הנורא הנגבה אגב כך. עברייני הדרכים באים ברגיל מרקע "נורמטיבי" ושיקולי השיקום נדחים דרך כלל בעניינם מפני אינטרס הציבור וההגנה על חייו וגופו בעת שנוסע הוא לתומו בדרכים או חוצה אותם רגלית. מידת העונש שנקבעה בגזר הדין קמא נמצאה בענייננו מחטיאה שיקול מרכזי זה שבקביעת עונשם של מורשעים בעבירות אלה על תוצאותיהם הנוראיות. הדברים אמורים בעניין דנן הן לעניין תקופת המאסר בפועל שנגזרה על המערער והן לעניין פסילתו מנהיגה תוך סיווג הפסילה לרכב ציבורי בלבד. לא מצאנו טעם ראוי

לסיווג זה של הפסילה, שכן מסוכנותו של המערער בדרכים נודעת מעצם דרך נהיגתו, ויהיה הרכב שינהג בו אשר יהיה."

וכן בעפ"ת 7659-03-11 **ענאן ח'נג'ר נ' מדינת ישראל** מיום 12.5.2011 נקבע כי:

"רק במקרים חריגים ניתן לסווג את הפסילה תוך שמירת העיקרון כי לא ייפגע ביטחונם של המשתמשים בכביש ובאופן שלא יהא בסיווג כדי לרוקן מעבר למינימום ההכרחי, את הפסילה מתוכנה".

במקרה דנן נוכח רשלנותו של הנאשם שהינה ברף הנמוך-בינוני ומסוכנותו שאינה גבוהה, נחיצות רישיון נהיגתו במסגרת תפקידו המבצעי ועל מנת שלא לרוקן את עונש הפסילה מתוכנו מצאתי כי יש לסווג את הפסילה כך שחלקה יהיה פסילת רישיון נהיגתו באשר לכלל כלי הרכב וחציה יוחרג נהיגה ברכב מבצעי בלבד במסגרת תפקידו במשטרת ישראל.

לפיכך, אני דנה את הנאשם לעונשים הבאים:

1. פסילה מלקבל ו/או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים. בתום 30 ימים מתקופת הפסילה יוכל הנאשם לנהוג ברכב משטרתי לצורך מבצעי.

הנאשם יפקיד רישיונו או אישור משרד הרישוי על העדר רישיון, במזכירות בית המשפט, לא יאוחר מיום 1.9.20

תשומת לב הנאשם לכך שהעונש המקובל על נהיגה בזמן פסילה הוא מאסר בפועל.

2. פסילה מלקבל או מלהחזיק רישיון נהיגה לתקופה של 3 חודשים, וזאת על תנאי למשך 3 שנים.

3. תשלום קנס בסך 1,500 ₪, אשר ישולם עד ליום 1.9.20.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י' סיוון תש"פ, 02 יוני 2020, בנוכחות הצדדים.